

ע"פ 41225/06/16 - ז מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 41225-06-16 מ נ' מדינת ישראל

07 פברואר 2017

בפני כבוד ס. הנשיא, השופטת אסתר הלמן, אב"ד

כבוד השופטת יפעת שטרית

כבוד השופטת אילונה אריאלי

המערער ז מ

נגד

המשיבה מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת, (כב' השופטת ע. במבילה-אינשטיין) בתיק 43988-07-14

נוכחים: המערער בעצמו, ע"י ב"כ עו"ד יוסף חאזם, מטעם הסנגוריה הציבורית.

בשם המשיבה עו"ד א. שרוני.

פסק דין

השופטת יפעת שטרית:

מבוא:

1. בפנינו ערעור המופנה כנגד החלטת בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת במבילה - אינשטיין), אשר בהחלטתו מיום 8/5/16 הותיר את הרשעת המערער בעבירות שיוחסו לו בעבירות שיוחסו לו בתיק המקורי

עמוד 1

(בכתב האישום המתוקן) ובתיקים המצורפים על כנה. למען השלמת התמונה יוער, כי בגזר דינו מיום 8/5/16, השית בית המשפט קמא על המערער עונשים בדמות מאסר מותנה, צו מבחן למשך שנה וצו של"צ בהיקף 300 שעות.

2. הערעור מופנה כנגד ההחלטה להותיר את הרשעת המערער על כנה, בלבד.

ההליכים בבית המשפט קמא:

3. כנגד המערער הוגש לבית המשפט קמא כתב אישום נשוא התיק המקורי (ת"פ 43988-07-14), בו יוחסו לו במקור העבירות שעניינן, איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם של בן זוג.

4. בדיון מיום 27/7/14 הגיעו הצדדים להסדר טיעון בתיק המקורי ולפיו, כתב האישום יתוקן, המערער יודה בעובדות כתב האישום המתוקן וירשע על פי הודאתו. עוד הוסכם, כי בטרם יישמעו טיעוני הצדדים לעונש, יתקבל תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו של המערער וכי לאחר קבלת התסקיר, הצדדים יבואו ביניהם בדברים (להלן: "הסדר הטיעון").

בהתאם להסדר הטיעון, כתב האישום נשוא התיק המקורי תוקן, המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירות כדלקמן:

א. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

ב. היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ג. תקיפה סתם - בן זוג - עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

כן הורה בית המשפט על הגשת תסקיר בעניינו של המערער. בפני בית המשפט קמא הונחו מספר תסקירים מאת שירות המבחן, אליהם אתייחס בקליפת אגוז בהמשך פסק דין זה.

5. בדיון מיום 7/10/15, צירף המערער שני תיקים אשר היו תלויים ועומדים כנגדו, נשוא ת"פ 52557-11-14 של בית משפט השלום בנצרת וכן ת"פ 28893-02-15, אף הוא של בית משפט השלום בנצרת. המערער הודה בעובדות כתבי האישום נשוא שני תיקי הצירוף (ב/2 ו - ב/3 בהתאמה) והורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

6. בדיון מיום 11/4/16 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. במסגרת טיעוניה עתרה המשיבה להותיר את הרשעת המערער בתיק המקורי ובתיקים המצורפים על כנה ולהשית עליו 4 חודשי מאסר אשר ירוצו על דרך עבודות שירות, מאסר מותנה, חיובו בחתימה על התחייבות כספית והעמדתו בצו מבחן לתקופה שלא תפחת מ - 18 חודשים.

במסגרת טיעוניה עתר ב"כ המערער, כי בית משפט קמא יעשה שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 192א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**") ויורה על ביטול הרשעת המערער בתיק העיקרי ובתיקים המצורפים. כן עתר, כי בית המשפט יסטה ממתחמי העונש ההולמים משיקולי שיקום, יאמץ את המלצת שירות המבחן וישית על המערער צו של"צ בהיקף 300 שעות ויעמידו בצו מבחן.

בהחלטה שניתנה במועד זה, אפשר בית המשפט קמא לב"כ המערער להגיש אסופת מסמכים באשר לפגיעה הצפויה במערער, ככל שהרשעתו תיותר על כנה.

7. כאמור, בהחלטתו מיום 8/5/16, החליט בית המשפט קמא להותיר את הרשעת המערער בתיק המקורי ובתיקים המצורפים על כנה.

החלטה זו היא נשוא הערעור שבפנינו.

עובדות כתב האישום המתוקן נשוא התיק המקורי:

8. מכתב האישום המתוקן עולה, כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו המערער ו-ו.מ. (להלן: "**המתלוננת**"), בני זוג נשואים והתגוררו יחדיו בביתם שבכפר סולם (להלן: "**הבית**").

9. עוד עולה, כי בתאריך 15/7/14, בשעה 9:00 או בסמוך לכך, בבית, התגלעה מריבה בין המערער לבין המתלוננת, במהלכה דרש המערער מהמתלוננת למסור לידיה את מכשיר הטלפון שלה. לאחר שהמתלוננת סירבה, גידף אותה המערער ואמר לה "את זונה, את מדברת עם גברים" ובהמשך, חטף ממנה את מכשיר הטלפון וסירב להחזירו לידיה.

10. בהמשך לנסיבות המתוארות לעיל ועל רקע דרישתו של המערער מן המתלוננת לדעת עם מי היא משוחחת בטלפון, תקף המערער את המתלוננת שלא כדין ובניגוד להסכמתה בכך שתפס את יד ימינה בידו ועיקם אותה בעודו צועק עליה.

בנסיבות אלו, נסה המתלוננת על נפשה מהבית.

11. כן עולה, כי כעבור מספר שעות, בשעה 15:00 או בסמוך לכך, הגיע המערער לבית הוריו בכפר סולם (להלן: "בית ההורים"), שם שהתה המתלוננת באותה העת. למשמע קולו של המערער ולאור חששה ממנו, נכנסה המתלוננת לאחר החדרים שבבית ההורים ונעלה על עצמה את הדלת. המערער צעק לעבר המתלוננת, שהייתה נעולה בחדר, כאמור, כי תחזיר לו 300 ₪ ושרשרת זהב שגנבה ממנו וזאת בעודו מקלל ומגדף אותה בקללות שונות.

12. בהמשך לנסיבות המתוארות לעיל, איים המערער בפגיעה שלא כדין בחייה ו/או בגופה של המתלוננת בכך שאמר לה: "זהו, אני גומר אותה", זאת בכוונה להפחידה ו/או להקניטה. במעמד זה אף פרץ המערער את דלת החדר בו שהתה המתלוננת. כתוצאה מכך, דלת החדר נשברה.

13. בתגובה לכך ומחשש לחייה, שוב נסה המתלוננת על נפשה, באופן בו יצאה דרך חלון החדר הממוקם בקומה השנייה למרפסת הסמוכה, ומשם קפצה על עמוד של פרגולה היישר לקרקע. המערער, אשר הבחין בכך, התבונן על המתלוננת ממרפסת החדר ואמר לה: "קפצת יא שרמוטה".

עובדות כתב האישום נשוא התיק המצורף ת"פ 52557-11-14:

14. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 24/8/14, במסגרת מ"ת 43995-07-14, הורה בית משפט השלום בנצרת, כי על המערער להימצא במעצר בית מלא בבית משפחת יוסף שבכפר דבוריה, תחת פיקוחם.

ביום 17/9/14, הקל בית המשפט בתנאיו של המערער ואפשר לו לצאת להתאווורות, תחת פיקוחו של אחד המפקחים, בין השעות 08:30 - 10:30 ובין השעות 18:00 - 20:00.

בתאריך 10/10/14, בסמוך לחצות הליל, ברחוב רבין יצחק בעפולה, הפר המערער את ההוראה החוקית האמורה, זאת לאחר שנתפס נוהג ברכבו, כשהוא לבד ברכב.

עובדות כתב האישום נשוא התיק המצורף ת"פ 28893-02-15:

15. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 27/7/14, במסגרת ת"פ 43988-07-14, מ"ת 3995-07-14, שוחרר המערער ל"אשפוזית טמרה" בתנאי מעצר בית מלאים, בפיקוח משמורנים, איזוק אלקטרוני וחתימה על ערבות עצמית על סך 10,000 ₪.

16. ביום 24/8/14, הורה בית המשפט, כי על המערער להימצא במעצר בית מלא בבית משפחת יוסף שבכפר דבוריה, תחת פיקוחם. ביום 17/9/14, הקל בית המשפט בתנאיו של המערער ואפשר לו לצאת להתאווורות תחת פיקוחו של אחד המפקחים בין השעות 08:30 - 10:30 ובין השעות 18:00 - 20:00.

בתאריך 27/10/14, ניתנה הקלה נוספת בתנאי שחרורו של המערער, כך שמקום מעצר הבית שונה לביתו של המשמורן עבדאללה אגבריה בשכונת אל ביר באום אל פאחם (להלן: "**הבית**"), בפיקוח ובפיקוח המשמורן איברהים אגבריה וחתימות שניהם על ערבויות בסך 10,000 ₪ כל אחת.

17. כן עולה, כי בתאריך 4/2/15, בשעה 19:00, עזב המערער את הבית, נסע לבית אשתו בכפר סולם ובילה שם את הלילה. בתאריך 5/2/15, בסמוך לשעה 08:20, נמצא המערער בצומת הכניסה לאום אל פאחם, כשהוא אינו מלווה במשמורן, בניגוד להוראה החוקית.

החלטת בית משפט קמא:

18. בהחלטתו הדגיש בית המשפט קמא את הכלל ולפיו, מי שנמצא אשם בביצוע עבירה פלילית, יורשע בדין. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא להוראת סעיף 182 לחסד"פ. עוד ציין בית המשפט קמא, כי המחוקק הכיר באפשרות להימנע מהרשעה בדין, כעולה מהוראת סעיף 192א' לחסד"פ.

בית המשפט קמא הדגיש את הכלל ולפיו, מי שנמצא אשם בביצוע עבירה פלילית יורשע בדין מתוך הכרה בכך שהרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו, מממשת את תכלית ההליך הפלילי ומגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי. עוד ציין בית המשפט קמא, כי בהתאם לפסיקה אליה הפנה, ביטול הרשעת נאשם בדין הינו חריג לכלל וככזה מופעל במקרים חריגים ויוצאי דופן בלבד.

19. בית המשפט קמא הוסיף ופרט את המבחנים שנקבעו בפסיקה באשר לאי הרשעת נאשם בדין והפנה בהקשר זה לפסיקה רלוונטית ובכלל זה לע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (להלן: "**הלכת תמר כתב**") ולפסיקה רלוונטית נוספת.

20. עוד ציין בית המשפט קמא, כי בהתאם להלכה הפסוקה, הרי שהימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים. האחד, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים והאחר, כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

21. באשר לתנאי הראשון בדבר סוג העבירה ונסיבות ביצועה, הדגיש בית המשפט קמא, כי המערער הורשע בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, איומים, היזק לרכוש במזיד והפרת הוראה חוקית. עוד ציין, כי בתיק העיקרי עסקין בעבירות אלימות במשפחה שחומרתן ומידת פגיעתן בערכים המוגנים הינה ממשית וברורה, כאשר מדובר בשני אירועים נפרדים של אלימות. כן הדגיש בית המשפט קמא, כי האלימות הייתה הן מילולית והן פיזית, כאשר האלימות הפיזית הופנתה הן כלפי גוף והן כלפי רכוש. בית המשפט קמא הוסיף והטעים, כי האיום "לגמור" את המתלוננת, הינו איום בפגיעה בחייה ובשלומה והנכונות לממשו עולה מן האלימות שנלוותה אליו. בית המשפט קמא היה מודע לכך ואף ציין, כי המערער נקט באלימות פיזית כלפי המתלוננת רק באחד משני האירועים, כי שני האירועים הינם מאותו מועד וכי למתלוננת לא נגרמה חבלה בגין אלימות המערער.

22. בהתייחס לתיקים המצורפים ציין בית המשפט קמא, כי במהלך ניהול ההליך נשוא התיק העיקרי, הפר המערער בשלושה מועדים שונים את תנאי שחרורו, ללא רתיעה ותוך זלזול ברור בהחלטות בית המשפט. באחת ההזדמנויות, עזב המערער את מקום מעצר הבית ובילה את הלילה בבית המתלוננת, בניגוד לצו המורה על שהייה בתנאי מעצר בית מלאים, בפיקוח והאוסר יצירת קשר עם המתלוננת, נוכח האלימות הפיזית והמילולית שהופנתה כלפיה ע"י המערער. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי הפרת התנאים הינה בוטה ויש בה כדי להקים סיכון משמעותי לשלומה ובטחונה של המתלוננת, כך שחומרת עבירות ההפרה, בנסיבותיהן, הינה ברורה ומשמעותית.

23. בית המשפט קמא הדגיש עוד, כי השילוב בין עבירות האלימות במשפחה לבין הפרת צווים שיפוטיים באופן חוזר ונשנה לאורך ההליך המשפטי המתנהל כנגד המערער בגין עבירות האלמ"ב, הינו שילוב המבהיר, כי אין מדובר במעידה חד פעמית, או בהתנהגות חריגה ויוצאת דופן לקולא, המצדיקה את ביטול הרשעת המערער בדין. לדידו של בית המשפט קמא, שילוב זה מעיד על התנהגות עבריינית חזרתית ומתמשכת של המערער, אשר לאחר מועד נקיטת האלימות, נמשכה גם לאורך ההליך המשפטי שהתנהל, זאת ללא מורא דין ודיין.

24. באשר לתנאי השני שנקבע ב"הלכת תמר כתב" בדבר פגיעה חמורה בשיקום המערער, ציין בית המשפט קמא, כי בגין עבירות האלימות במשפחה נשוא התיק העיקרי, הופנה המערער לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר. בתיק המערער הומלץ על העברת המערער מ"דלת לדלת" ל"אשפוזית טמרה" לנפגעי סמים ואלכוהול למשך 21 ימים והמערער הועבר לאשפוזית, כאמור. המערער עבר בהצלחה את הטיפול באשפוזית, אולם הדבר לא מנע ממנו מלהפר את תנאי שחרורו בשלוש הזדמנויות נפרדות לאחר מכן.

למרות האמור, חל שינוי במצבו של המערער וחלה הפחתה במידת מסוכנותו, על רקע הטיפול המתמשך שעבר, הן במישור התלות בסם והן במישור האלימות במשפחה.

25. בית המשפט קמא סקר בהחלטתו את העולה מתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המערער בהקשר של התלות בסם וציין, כי שירות המבחן דיווח, כי המערער עבר בהצלחה את האשפוזית בטמרה וכי בדיקות שתן שנערכו למערער בהמשך, נמצאו נקיות משרידי סם. עוד ציין, כי המערער המשיך להשתתף בשיחות בקבוצות N.A. כן התייחס בית המשפט קמא לאמור בתסקירים הראשונים שהוגשו וזאת באשר לעבירות האלימות במשפחה שביצע המערער וציין בהקשר זה, כי שירות המבחן העריך, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו של המערער כלפי רעייתו, הינה גבוהה. יחד עם זאת, בתסקירים הנוספים שהוגשו, צוין, כי חל שינוי המעיד על הפחתה ברמת הסיכון. שירות המבחן נימק זאת בקליטת המערער לטיפול ב"בית נועם", סיום בהצלחה את הטיפול ב"בית נועם", מתן בדיקות שתן נקיות, נטילת חלק בקבוצות N.A. ומעקב בדיקות שתן. עוד צוין, כי המערער ורעייתו החלו בטיפול זוגי והם משתפים פעולה בהליך זה. המערער הביע מחויבות ואחריות כלפי משפחתו, מצא עבודה, ניכר שינוי בעמדותיו ושירות המבחן התרשם מיכולתו להיעזר בטיפול.

בנסיבות אלו ובהתחשב בכך שהמערער נעדר עבר פלילי, הרי שהוכח דבר קיומם של סיכויי שיקום.

26. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי לשם ביטול הרשעת המערער בדין, מקום בו מדובר במסכת עבירות חמורה כמו המקרה דנן, על המערער להצביע על גרימת נזק מוחשי וקונקרטי לסיכויי השיקום ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם למערער נזק כלשהו בעתיד. החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי מתיישבת עם אופיו המצומצם של החרג שעינינו, הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצרכי שיקומו של המערער.

27. בית המשפט קמא ציין עוד, כי נטען בפניו, כי המערער עסק בהוראת חינוך גופני טרם מעצרו וכי המשך העסקתו תיפגע באם יורשע בדין. בהקשר זה אף ציין בית המשפט קמא את האסמכתא שהוצגה בפניו בסוגיה זו בדמות מכתב ממנהל בית ספר "א" ב****, בו נכתב, כי המערער עבד בעבר בבית הספר כמורה לחינוך גופני לאורך 4 שנים, מוכר כאדם בעל אישיות ודפוסית התנהגות חיוביים, מכבדים וללא אלימות.

בהקשר זה אף הפנה בית המשפט קמא לאמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המערער, שם צוין, כי למערער תואר ראשון בחינוך גופני ותעודת הוראה בתחום חינוך מיוחד ממכללת "בית ברל". עוד צוין, כי במשך 4 שנים עבד המערער כמורה לחינוך גופני בבית ספר לחינוך מיוחד באום אל פאחם, אך עבודתו הופסקה מטעמים הקשורים בו. המערער מסר, כי היה אמור להתחיל לעבוד בבית ספר אחר. בהמשך ובתסקיר נוסף צוין, כי המערער החל לעבוד בסופר "יננות ביתן" וכמדריך ב"בית אורי". כן ציין בית המשפט קמא, כי בטיעונו לעונש טען המערער, כי ייתכן וירצה להמשיך לעבוד שם בתום ההליך וכי "בית אורי" נתון לפיקוח משרד החינוך. עוד צוין, כי המערער הציג בפני שירות המבחן הודעת דואר אלקטרוני מרכז בכיר בלשכה המחוזית של משרד החינוך ולפיה, עניינו של המערער מצוי בבדיקה מול הלשכה המשפטית. עוד ציין בית המשפט קמא, כי לא הוצג מסמך ולפיו, המערער יפוטל אם יורשע בדין.

28. בית המשפט קמא היה מודע לכך ששירות המבחן בא בהמלצה להורות על ביטול הרשעת המערער בדין. יחד עם זאת, ציין, כי שיקולי בית המשפט רחבים מהשיקולים המנחים את שירות המבחן בעת מתן המלצתו ובנסיבות המקרה דנן, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי דין המלצת שירות המבחן להידחות. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי שירות המבחן סבר, כי להרשעת המערער בדין עלולות להיות השלכות על עתידו המקצועי. יחד עם זאת ציין, כי בתסקיר לא הוסבר מהן ההשלכות של הרשעה בדין על המשך העסקתו של המערער ועל עתידו המקצועי. בהקשר זה הטעים בית המשפט קמא, כי המערער לא עובד במשרד החינוך לפחות שנתיים, עבודתו הקודמת כמורה הופסקה מסיבה הקשורה במערער ולא הונחה בפני בית המשפט קמא כל ראיה ולפיה, המערער לא יוכל לשוב ולעבוד במשרד החינוך באם הרשעתו תיוותר על כנה. מנגד ציין, כי העסקת המערער ב"בית אורי" כמדריך, במסגרת ניהול ההליך המשפטי כנגדו ולאחר שהורשע בדין, מצביעה על האפשרות למצוא מקומות תעסוקה חלופיים בתחומי משרד החינוך, או מחוצה לו.

29. בהעדר הוכחת נזק מוחשי וקונקרטי, נותרה לבדה האפשרות התיאורטית לפיה, עלול להיגרם למערער נזק כלשהו בעתיד ובהתאם להלכה הפסוקה, בכך אין די. בית המשפט קמא אף הפנה בהקשר זה לפסיקה רלוונטית.

30. בית המשפט קמא סיכם עמדתו וציין, כי נוכח החומרה היתרה הגלומה בסוג העבירות שביצע המערער שהינן, עבירות אלימות במשפחה, הרי שיש בכך כדי להקשות על קבלת הבקשה להימנעות מהרשעת המערער בדין. השילוב בין עבירות האלימות לבין ההפרות החוזרות ונשנות של הוראה חוקית, משקף, כך לדידו של בית המשפט קמא, מועדות, סיכון והעדר מורא דין או דין. בית המשפט קמא היה מודע לכך, כי המערער הודה, נטל אחריות על מעשיו, פעל לשיקומו וכי ההליכים הטיפולים הן בבעיית ההתמכרות לסמים והן בבעיית האלימות במשפחה נושאים פרי, באופן המפחית ממידת המסוכנות הגבוהה שאובחנה תחילה. מנגד, המערער לא הצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לשיקומו בשל הרשעתו בדין. המערער עבד כמורה לחינוך גופני בעבר, אך העסקתו בבית הספר הופסקה מסיבה שאינה קשורה בהליך המשפטי ובשנתיים האחרונות אינו עובד כמורה. עוד צוין, כי לא הוצגה ראיה לכך שהמערער לא יוכל לעסוק בהוראה מטעם משרד החינוך באם יורשע ובפועל, הוא מועסק כמדריך ב"בית אורי", הגם שהורשע בדין.

מכלול נתונים אלו הביאו את בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי לא צפויה "פגיעה חמורה" בשיקום המערער באם תיוותר הרשעתו על כנה.

31. אשר על כן, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי לא מתקיימים במקרה דנן התנאים המצטברים הקבועים ב"הלכת תמר כתב" ואין מקרה זה בא בגדר המקרים החריגים והנדירים המביאים לביטול הרשעה בדין. לפיכך, הורה בית המשפט קמא על הותרת הרשעת המערער בדין על כנה.

תסקירי שירות המבחן:

32. מפאת חשיבות הדברים נציין, כי בעניינו של המערער הוגשו שורת תסקירים בפני בית המשפט קמא, אשר סקרו בהרחבה את נסיבות המקרה דנן, נתוני העושה וההליך הטיפולי שעברו המערער והמתלוננת (ראו בהקשר זה תסקירים מיום 29/1/15, 24/3/15, 28/4/15, 4/5/15, 24/8/15, 22/9/15, 1/12/15, והתסקיר המסכם מיום 5/4/16).

33. במסגרת תסקירו המסכם מיום 5/4/16, ציין שירות המבחן, בין היתר, כי המערער עובד ב"בית ז", כפר המיועד לאנשים עם צרכים מיוחדים בעפולה ומהמכתב שהתקבל ממנהל הכפר עולה, כי המערער עובד כמדריך בטיפול ישיר באוכלוסיית הכפר ומבצע את עבודתו לשביעות רצון הממונים עליו. עוד צוין, כי עם תום הטיפול של המערער ב"בית נועם", הוא פנה ליחידה לטיפול והתמכרויות בנצרת, נערכה לו בדיקת שתן לגילוי שרידי סמים שהעידה על ניקיון משרידי סם. העו"סית המטפלת מסרה, כי בשלב זה לא קיים צורך שהמערער יהיה בטיפול היחידה לנפגעי התמכרויות במקביל לטיפול שהוא עובר בתחנה לטיפול משפחתי, אך קיימת חשיבות שיהיה במעקב בדיקות שתן והמשך השתתפות במפגשי קבוצת N.A. המערער מסר בדיקות שתן נוספות, אשר העידו על ניקיון משרידי סם.

34. המערער ורעייתו החלו בטיפול זוגי במסגרת התחנה לטיפול משפחתי בעפולה ומהדיווח שהתקבל

עלה, כי הם משתפים פעולה ומגיעים באופן סדיר למפגשים הטיפולים ומיישמים את התוכנית הטיפולית כנדרש. המערער הדגיש בפני שירות המבחן את אחריותו ומחויבותו לבני המשפחה.

35. בפני שירות המבחן הוצג מכתבו של מנהל בית ספר "אפק" באום אל פאחם, ממנו עולה, כי המערער עבד בבית הספר כמורה לחינוך גופני במשך 4 שנים וחווה הדעת שניתנה בעניינו הינה חיובית ביותר.

36. המערער קיבל אחריות מלאה למעשיו ושירות המבחן התרשם מיכולתו להמשיך ולהיעזר בהליך הטיפול. כל אלה מעידים, להערכת שירות המבחן, על הפחתה ברמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה כלפי רעייתו.

37. המערער הביע רצון לחזור לעסוק בתחום ההוראה, תחום בו עסק טרם מעורבותו בעבירות דנן. כן הציג בפני שירות המבחן תשובה שקיבל למייל ששלח מרכז בכיר במשרד החינוך, לשכת מחוז חיפה ולפיה, עניינו של המערער נמצא בבדיקה מול הלשכה המשפטית. המערער ביטא את חששו מהשלכות תוצאות ההליך המשפטי על תוכניותיו התעסוקתיות ולדבריו, הרשעתו בדין תמנע ממנו מלהמשיך לעסוק בתחום עבודתו ותביא לפיטוריו ממקומות עבודתו.

בנסיבות אלו, בא שירות המבחן לכלל מסקנה, כי להרשעת המערער עלולות להיות השלכות על עתידו המקצועי ולפיכך, בא בהמלצה בדבר ביטול הרשעת המערער בדין. כן המליץ שירות המבחן להעמיד את המערער בצו מבחן לתקופה של שנה ולהשית עליו צו של"צ בהיקף 300 שעות.

ההליכים שבפנינו:

38. בדיון מיום 20/9/16, ציין ב"כ המערער, כי למערער נקבעה ועדת שימוע במשרד החינוך וביקש לדחות את הדיון כדי לבחון את ההחלטה שתתקבל שם באשר לעתידו המקצועי. עוד ציין ב"כ המערער, כי המערער חזר לעסוק כמורה במשרד החינוך וכי גורמים אלו מסרו לו, כי ככל והרשעתו בדין תבוטל, כי אז יוכל לחזור ולהמשיך להיות מועסק במשרד החינוך.

39. בדיון מיום 6/12/16, הגיש ב"כ המערער לעיונו מסמכים הכוללים תובענה לאחר הליך פלילי שהוגשה כנגד המערער בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה חיפה ובקשה למחיקת התובענה, כאשר מאלה עולה, כך לטענתו, כי ההליכים בבית הדין למשמעת עוכבו עד לסיום ההליכים נשוא הערעור שבפנינו. בהחלטה שניתנה על ידינו במעמד דיון זה, תוך שהבהרנו, כי אין בכך כדי להביע עמדה באשר לפסק הדין שיינתן בסופו של יום, ראינו ליתן למערער פרק זמן נוסף למצות את הבירור מול הגורמים המקצועיים במשרד החינוך, לרבות נציבות שירות המדינה.

40. בדיון מיום 3/1/17, הגיש לעיונונו ב"כ המערער מכתב מאת עו"ד אנואר דיאב, המייצג את המערער בתובענה בבית הדין למשמעת ואשר ממנו עולה, כי לדידו של עו"ד דיאב, מן ההנמקות המפורטות במכתב, הרשעת המערער עלולה לפגוע במידה רבה בהמשך העסקתו בשירות המדינה ו/או התקדמותו, כמו גם מועמדותו למשרות אחרות וכי בכך תיפגע פרנסתו.

טיעוני המערער:

41. בהודעת הערעור שבכתב (אשר הגיש המערער בעצמו בטרם היה מיוצג), עתר המערער, כי נורה על ביטול הרשעתו בדיון. המערער ציין, כי הוא הפנים והבין את חומרת מעשיו, מביע חרטה גדולה על האירועים והדגיש, כי הוא ורעייתו חזרו לחיות יחד ושיקמו את התא המשפחתי. המערער הוסיף וציין, כי הוא מורה במקצועו במשרד החינוך עם וותק של 7 שנים, בעל שני תארים אקדמאיים, האחד בחינוך גופני והאחר, בחינוך מיוחד.

42. לטענת המערער, הותרת הרשעתו בדיון עלולה לגרום לו לאבד את מקום עבודתו ואת פרנסתו, במיוחד כאשר עסקינן במעסיק כמשרד החינוך ובאם כך יקרה, הרי שלימודיו האקדמאיים ירדו לטמיון, כמו גם ייגרם לו נזק נפשי משמעותי. המערער ציין, כי הוא מעד מעידה חד פעמית והבטיח, כי זו לא תחזור על עצמה. עוד הדגיש, כי הוא עבר הליך טיפולי ארוך אשר הביא אותו לתובנות שונות והוא עושה כדי לשקם את חייו ואת חי משפחתו.

43. המערער הוסיף והפנה למקרים שונים בפסיקה בהם נמנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים בדיון והדגיש בהקשר זה, כי הוא בן 32 שנים וכי מעולם לא הורשע בפלילים.

44. בדיון מיום 6/12/16, ציין ב"כ המערער, כי בשל הרשעת המערער בדיון, הוגשה כנגדו תובענה לאחר הליך פלילי בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה וכי אלמלא הורשע המערער בדיון, כי אז לא היה נעשה כן. עוד ציין, כי המערער עובד כמורה ולדידו, הותרת הרשעת המערער בדיון, תפגע בעתידו. לטענת ב"כ המערער, ככל שההרשעה תיוותר על כנה, כי אז המערער יפוטל ממשרד החינוך וטען, כי התנאים המצטברים הקבועים ב"הלכת תמר כתב" מתקיימים במקרה דנן.

45. עוד הוסיף וטען ב"כ המערער, כי המערער עבר כברת דרך, הליך טיפולי ושינוי משמעותי.

46. בדיון מיום 3/1/17, הוסיף ב"כ המערער וציין, כי אין באפשרותו להציג אסמכתא קונקרטית ולפיה, באם תיוותר ההרשעה על כנה יפוטל המערער ואולם, דברים אלה נמסרו לו מעו"ד דיאב, המייצג את המערער בהליך המשמעת. לדידו, לסוגיית הרשעת המערער בדיון, השלכה משמעותית באשר לעתידו של המערער, אשר גם אם יוותר לעבוד במשרד החינוך, הרי שלא יוכל להתקדם.

כן טען, כי בנסיבות אלו ומקום בו הוכח, כי המערער עבר הליך שיקומי משמעותי, שינה מדרכיו, לקח אחריות על המעשים, כמו גם הפגיעה הממשית והקונקרטית שהונחה בעניינו באם תיוותר הרשעתו בדין על כנה, כי אז מתקיימים במקרה דנן שני התנאים המצטברים הקבועים ב"הלכת תמר כתב" ולפיכך, יש להורות על ביטול ההרשעה.

ב"כ המערער הוסיף והדגיש, כי המערער שהה במעצר מאחורי סורג ובריח, ביצע את צו השל"צ כפי שהושת עליו בבית המשפט קמא וכן עמד בצו המבחן. כן ציין, כי להותרת הרשעתו על כנה, תהא השלכה באשר לדימויו העצמי של המערער.

טיעוני המשיבה:

47. המשיבה עתרה לדחיית הערעור ולהותרת הרשעת המערער על כנה. בהקשר זה ובהתייחס למסמכים שהוצגו ע"י המערער, טענה המשיבה, כי אין בנמצא אסמכתא ולפיה, עצם הרשעת המערער בדין, היא זו שתכריע ותפגע בעיסוקו, אלא, כי הדברים "יבחנו ע"י הגורמים הרלוונטיים בהתאם למהות המעשים ומהות העבירות שביצע המערער. בנסיבות אלו טענה המשיבה, כי לא עלה בידי המערער להוכיח קיומה של פגיעה קונקרטית בסיכויי תעסוקתו.

48. בהתייחס להליך המשמעותי המתקיים בעניינו של המערער, ציינה המשיבה, כי מהאסמכתאות שהוגשו עולה, כי בית הדין המשמעותי אינו מושפע מהשאלה האם המערער הורשע בדין אם לאו, אלא כל מקרה נבחן על פי נסיבותיו ואין בנמצא מסמך המעיד על פגיעה מהותית בשיקולי שיקומו של המערער ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. המשיבה הוסיפה והפנתה להחלטתו המפורטת של בית המשפט קמא ולהנמקות שהובאו במסגרתה. ב"כ המשיבה הוסיפה והדגישה, כי בנוסף לעבירות האלימות במשפחה שביצע המערער, הרי שהוא גם הפר את התנאים המגבילים שהושתו עליו תוך כדי ההליך הטיפולי בו נטל חלק. בנסיבות אלו, סבורה המשיבה, כי אין עסקינן במקרה החריג כפי שנקבע בפסיקה בו ראוי להימנע מהרשעה ולפיכך, עתרה להותרת הרשעת המערער בדין על כנה.

דין והכרעה:

49. כידוע, ערכאת הערעור אינה מתערבת לשינוי פסק הדין, אלא מקום בו הערכאה הקודמת לה טעתה והטעות הינה טעות עניינית, המצדיקה התערבות לתיקונה. ערכאת הערעור נקראת לבחון אם נפלה טעות משפטית בהחלטה של הערכאה הראשונה, אם עמדו לנגד עיניה שיקולים פסולים או מוטעים, אם התעלמה מנתון בעל חשיבות, או אם העונש סוטה באופן קיצוני או מהותי, לקולא או לחומרא. ראה בהקשר זה ספרו של כב' הש' קדמי "על סדר הדין בפלילים" חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום, מעמוד 1934 ואילך.

50. כאמור, הסוגיה המונחת בפנינו עניינה, סוגיית הרשעתו של המערער בדין והחלטת בית המשפט קמא שלא לעשות שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 192 א לחסד"פ ולהותיר את הרשעתו על כנה.

51. אכן, הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה. בהקשר זה ראוי להפנות, כפי שעשה בית המשפט קמא, להלכת "תמר כתב" שהובאה לעיל, בה נקבעו, בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת נאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

52. המסגרת הנורמטיבית הצריכה בהקשר זה, מוצאת את ביטויה בהוראת סעיף 192א לחסד"פ, שעניינו "ביטול הרשעה", המאפשר לבית המשפט, אשר כבר הרשיע נאשם, לבטל את הרשעתו בטרם גזר את דינו ולהטיל עליו צו מבחן, או צו שירות לתועלת הציבור וזוהי לשונו:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

53. באשר לסוגיית ביטול הרשעה, ראה ע"פ 5102/03, מדינת ישראל נ' דני קליין, תק-על 2007(3), 3596, שם נאמר, בין היתר, כדלקמן:

" . . . תכליתו של העיקרון הנוהג נהירה על פניה: הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי. . . ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית הוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת. . .

בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מצד אחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות והמסר הציבורי המתחייב מהן. מצד שני, יש לתת את הדעת לנסיבות אישיות שונות הקשורות בנאשם - גיל, עבר קודם - אם נורמטיבי אם לאו, נתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי, והשפעת ההרשעה על סיכויי שיקומו. מעבר לכל אלה, יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

ומן הכלל אל הפרט:

54. בחינת עניינו של המערער, כמו גם טיעוני הצדדים שהובאו בהקשרו והאסמכתאות שהוגשו בפנינו, מביאים לכלל מסקנה, כי לא התגבשו בעניינו של מערער זה שני התנאים המצטברים הקבועים בהלכת "תמר כתב" הנדרשים לביטול הרשעתו בדין ולפיכך, לא מצאתי, כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא להותיר את הרשעתו על כנה ואין מקום להתערב בה.

55. באשר לתנאי הקבוע בהלכת "תמר כתב" ואשר עניינו, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, בדין ציין בית המשפט קמא את חומרת מעשיו של המערער. בהקשר זה ראוי להדגיש, כפי שעשה בית המשפט קמא, כי במסגרת התיק העיקרי, הורשע המערער בעבירות אלימות במשפחה אשר חומרתן ומידת פגיעתן בערכים המוגנים הינה ממשית. כפי העולה מכתב האישום המתוקן, הרי שמדובר בשני אירועי אלימות נפרדים, כאשר האלימות בה נקט המערער כלפי המתלוננת כוללת בחובה הן אלימות מילולית והן אלימות פיזית. לא זו אף זו, בדין הטעים בית המשפט קמא שעה שהדגיש את מהות האיום שהופנה למתלוננת, שעה שהמערער איים "לגמור" אותה כלשוננו, המגלם בחובו באופן אינהרנטי איום לפגיעה בחייה ובשלומה.

56. בתי המשפט עמדו פעמים רבות בפסיקתם על כך שעבירות אלימות המבוצעות כנגד בנות-זוג הן בעלות חומרה מיוחדת שקיבלה את ביטויה, בין היתר, בכך שהמחוקק ראה להחמיר את העונש המרבי שבית-המשפט מוסמך להטיל בגין עבירות אלה. הטעמים לכך הוסברו בע"פ 6758-07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.10.2007) כדלקמן:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת אלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

57. כן ראה ע"פ 2157-92 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1), עמ' 84-85, שם נאמר, בין היתר, כדלקמן:

"תופעה זו של אלימות בתוך המשפחה היתה לנגע שפשט בחברה, ויש לעקרו על ידי עונשים הולמים, למען ישמע ויראה המערער ולמען ישמעו ויראו עבריינים בכוח אחרים. בכגון דא יש להחמיר בדינו של הנאשם, הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעת מעשיו, והן מתוך מגמה של הרתעה. אכן, תגמול כנקמה אינו מידה בין מידות הענישה; אך כאשר מדובר בענישה על מעשה פשע חמור, כגון זה שלפנינו, יש שמצוי גם מצוי בדרכי הענישה ובמטרותיה, בין היתר, שיקול התגמול בתור הבעת סלידה ושאת נפש ממעשה העבירה, אשר מעוות את דמותה התרבותית הבסיסית של חברה אנושית (ראה ע"פ 870/85, תוהמי נ' מדינת ישראל, פד"י מ(733) 1, בעמ' 736-737), וחומרת הענישה היא ביטוי להוקעת המעשה ולסלידה הימנו. . ."

58. בית המשפט קמא היה מודע לכך שהמערער נקט באלימות פיזית כלפי המתלוננת רק באחד משני האירועים, כי שני אירועי האלימות הינם מאותו מועד וכי למתלוננת לא נגרמה חבלה בגין האלימות שהפנה כלפיה המערער. יחד עם זאת, אין בנתונים אלו כדי לאיין את החומרה היתרה הגלומה במעשי המערער נוכח טיבם ומהותם, אופיים ונסיבות ביצועם ומסקנת בית המשפט קמא בדבר החומרה היתרה הגלומה במעשים אלה בדין יסודה ואין מקום להתערב בה.

59. לא זו אף זו, כעולה מהתיקים המצורפים, במהלך ניהול ההליך נשוא התיק העיקרי, הפר המערער בשלושה מועדים שונים את תנאי שחרורו, זאת ללא רתיעה ותוך זלזול בהחלטות בית המשפט. באחת ההזדמנויות אף עזב המערער את מקום מעצר הבית ובילה את הלילה בבית המתלוננת, בניגוד לצו בית המשפט המורה על שהייה בתנאי מעצר בית מלאים, בפיקוח ואוסר על יצירת קשר עם המתלוננת, נוכח האלימות והאיומים שהופנו כלפיה. בהקשר זה, בצדק קבע בית המשפט קמא, כי הפרת התנאים הינה בוטה והקימה סיכון משמעותי לשלומה וביטחונה של המתלוננת, כך שחומרת עבירות ההפרה, בנסיבותיהן, הינה ברורה ומשמעותית.

60. בנסיבות אלו, בדין בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי השילוב בין עבירות האלימות לבין ההפרות החוזרות ונשנות של הוראה חוקית שניתנה ע"י בית המשפט, משקף מועדות, סיכון והעדר מורא דין ולא מצאתי, כי נפלה שגגה במסקנתו זו, או כי יש להתערב בה.

61. אשר על כן, בדין בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי התנאי הקבוע ב"הלכת כתב" ולפיו, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, אינו מתקיים במקרה דנן ולא מצאתי, כי נפלה כל שגגה במסקנתו זו.

62. באשר לתנאי השני המצטבר הקבוע ב"הלכת כתב" ולפיו, כי ההרשעה תביא לפגיעה חמורה בשיקומו של המערער, הרי שבית המשפט קמא סקר באריכות את ההליך הטיפולי וכברת הדרך הטיפולית שעבר המערער והשינוי שחל בו ואשר קיבלו את ביטויים בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו, כמו גם בהמלצה הסופית שהובאה בתסקיר המסכם. אלה לא נעלמו מעיניו של בית המשפט קמא, כמו גם לא מעיני.

63. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי לא עלה בידי המערער להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי אשר עלול להיגרם לשיקומו עקב הרשעתו בדין. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, בהסתמך על הנתונים שהובאו בפניו הן במסגרת התסקירים, הן בטיעוני ב"כ המערער והן באסמכתאות שהוגשו, כי המערער עבד כמורה לחינוך גופני בעבר, אך העסקתו בבית הספר הופסקה מסיבה שאינה קשורה בהליך המשפטי ובשנתיים האחרונות אינו עובד כמורה. עוד קבע בית המשפט קמא, כי לא הוצגה ראיה לכך שהמערער לא יוכל לעסוק בהוראה מטעם משרד החינוך באם יורשע בדין ובפועל מועסק המערער בימים אלו כמדריך ב"בית אורי", הגם שהורשע בדין. בנסיבות אלו, מסקנת בית המשפט קמא, כי מכלול הנתונים מעידים, כי לא צפויה "פגיעה חמורה" בשיקום המערער באם תיוותר הרשעתו על כנה, יש לה על מה שתסמוך.

64. אכן במהלך הדיונים שהתקיימו בפנינו, הציג המערער מספר אסמכתאות באשר להליך משמעותי שנפתח כנגדו בבית הדין למשמעת של עובדי המדינה בעקבות ההליך הפלילי דנן. בהקשר זה הוגש לעיונו עותק מהתובענה לאחר הליך פלילי, בקשה למחיקת התובענה - החלטה וכן הוגש מכתבו של עו"ד אנואר דיאב מיום 25/12/16.

65. אכן מאלה עולה, כי בעקבות ההליך הפלילי שהתקיים כנגד המערער בבית המשפט קמא, נפתח כנגדו הליך משמעותי בדמות "תובענה לאחר הליך פלילי". עוד עולה, כי הדיון בתובענה האמורה מעוכב עד לסיום ההליך נשוא הערעור שבפנינו. מהאמור לעיל עולה, כי אין בפנינו כל ראיה ברורה וקונקרטית ולפיה, סוגיית הרשעת המערער בדין, או העדר הרשעתו, היא זו שתכריע את הכף באשר להמשך העסקתו במשרד החינוך, אם לאו. מהאסמכתאות שהוגשו בפנינו עולה, כי בעטיו של ההליך הפלילי שהתנהל בבית המשפט קמא ככזה, הוגשה כנגד המערער תובענה בבית הדין למשמעת וכן עולה, כי הדיון בבית הדין למשמעת, מעוכב עד לסיום ההליך שבפנינו. אין בכך כדי ללמד, כי הסוגיה הקרדינלית והמכרעת אשר תכריע את ההליך בבית הדין המשמעותי, הינה דווקא סוגיית ההרשעה, או שמא תעשה בחינה של מהות הדברים, מהות המעשים שביצע המערער והעבירות בהן הודה.

בנסיבות אלו, נמצאנו למדים, כי מסקנתו של בית המשפט קמא ולפיה, אין בנמצא ראיה קונקרטית ולפיה, המערער לא יוכל לשוב לעבוד במשרד החינוך באם הרשעתו תיוותר על כנה, בדין יסודה ולא מצאתי, כי יש מקום להתערב בה.

66. לא נעלם מעיני האמור במכתבו של עו"ד דיאב המייצג את המערער בהליך המשמעותי ולפיו, לפי חוק שירות המדינה (מינויים) התשי"ט - 1959, הרי שהרשעת המערער עלולה במידה רבה למנוע את קידומו ו/או מינויו לתפקיד אחר בשירות המדינה. אכן, יכול וכך הם פני הדברים וברי הוא, כי הותרת הרשעת המערער בדין על כנה, תציב בפניו משוכה נוספת ויכול ותקשה על האופציות התעסוקתיות שיעמדו בפניו בעתיד, כמו גם על המשך עיסוקו במשרד החינוך. יחד עם זאת, ראוי לבחון סוגיה זו ולשזור אותה במכלול השיקולים ולא מצאתי, כי יש בעצם קיומה של משוכה, כאמור, כדי להביא לגיבושו של התנאי השני המצטבר הקבוע ב"הלכת כתב" ובכל אופן, כדי להביא לביטול הרשעת המערער בדין.

67. לאלה יש להוסיף אף את סקירת בית המשפט קמא באשר לנתוניו התעסוקתיים הספציפיים של המערער דנן, שעה שציון, בין היתר, כי המערער הועסק ב"בית אורי" כמדריך, הגם שהורשע בדיון.

68. אשר על כן, אף אני סבורה, כי לא התקיים במקרה דנן התנאי השני הקבוע ב"הלכת כתב" ולפיכך, לא נפלה שגגה במסקנתו זו של בית המשפט קמא ואין להתערב בה. למעלה מן הצריך נבהיר, כי גם אם נטען שבמקרה דנן מתקיים התנאי השני הקבוע ב"הלכת כתב", כאמור, הרי שמקום בו עסקין בשני תנאים מצטברים והתנאי הראשון כפי שפורט בהרחבה לעיל, אינו מתקיים, הרי שאין אנו במקרה הבא בגדרם של המקרים החריגים, אשר בהם ראוי, כי בית המשפט יורה על ביטול ההרשעה בדיון.

69. לא נעלמה מעיני, כמו גם מעיניו של בית המשפט קמא העובדות ולפיהן, עסקין במערער נעדר עבר פלילי, אשר עבר כברת דרך שיקומית וטיפולית משמעותית, הודאת המערער, נטילת אחריות על המעשים, הפחתת הערכת הסיכון בעניינו כפי העולה מהתסקירים וכן המלצת שירות המבחן בהקשר זה. יחד עם זאת, אין בנתונים אלו ככאלה, כדי להביא למסקנה, כי יש להורות על ביטול הרשעת המערער בדיון, או כי נפלה שגגה בהקשר זה בהחלטתו של בית המשפט קמא עד כי יש להתערב בה. בית המשפט קמא שקלל כל אלה בגזר דינו של המערער והעונשים אשר הושתו על המערער הנותנים ביטוי גם לפן השיקומי - טיפולי.

70. אכן, שירות המבחן בא בהמלצה להורות על ביטול הרשעת המערער בדיון ואולם, מושכלות יסוד הן, כי המלצת שירות המבחן לעולם המלצה היא ובית המשפט בוחן את מכלול השיקולים והאינטרסים השונים הנלחמים על הבכורה. בנסיבות העניין, נוכח ההנמקות המצטברות שפירטתי לעיל, הרי שלא מצאתי, כי נפלה שגגה בהחלטתו של בית המשפט קמא, שעה שראה לדחות את המלצת שירות המבחן ואין מקום להתערב בה.

71. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי החלטת בית המשפט קמא להותיר את הרשעת המערער הן בתיק המקורי והן בתיקים המצורפים על כנה, בדיון יסודה ולא מצאתי, כי יש מקום להתערב בה.

72. אשר על כן, הייתי מציעה לחברותיי, לדחות את הערעור.

יפעת שטרית, שופטת

השופטת אסתר הלמן, סגנית נשיא, אב"ד:

מסכימה.

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא [אב"ד]

השופטת אילונה אריאלי:

מסכימה.

א' אריאלי, שופטת

הוחלט, אפוא, פה אחד לדחות את הערעור ולהותיר את ההרשעה על כנה.

ניתן והודע היום י"א שבט תשע"ז, 07/02/2017 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת ס. נשיא [אב"ד]	יפעת שטרית, שופטת	א' אריאלי, שופטת
------------------------------------	----------------------	------------------

פסק הדין הושמע בהרכב השופטים:

אסתר הלמן, שופטת ס. נשיא [אב"ד]	יפעת שטרית, שופטת	סאב דבור, שופט
------------------------------------	-------------------	----------------

הוקלד על ידי חנה טוריק